

nýbrž jsou výdajemi na udržování a na správu zvláštní podstaty, do níž obě auta patřila. Tyto náklady jsou podle § 49 odstavec (1) konk. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. pohledávkami za zvláštní podstatou a mají na ni podle § 50 odstavec (1) konk. ř. přednostní právo před právy oddělných věřitelů, avšak jen tehdy, když se zpeněžení zvláštní podstaty stalo na návrh správce konkursní podstaty podle §§ 117 až 122 konk. ř. (úpadkový prodej). Jen v takovém případě jest podle odstavce (1) § 52 konk. ř. zapraviti z užitků a z výtěžku věcí náležejících do zvláštní podstaty před pohledávkami oddělných věřitelů útraty správy zvláštní podstaty. Bylo-li však zpeněžení věcí patřících do zvláštní podstaty provedeno na návrh oddělných věřitelů, jest zapraviti útraty zvláštní správy v přednostním pořadí jen z toho, co podle § 51 odstavec (2) konk. ř. zbude ze zvláštní podstaty po uspokojení oddělných věřitelů a případně do společné konkursní podstaty, ana oddělná práva zůstávají podle § 12 konk. ř. nedotčena.

Čís. 13411.

Konkursní řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Při soudní dražbě úpadcovy nemovitosti povolené konkursním soudem je správce podstaty účastníkem řízení a jako takový k rekursu oprávněn.

Patnáctidenní lhůtu § 2 (2) konk. řádu jest počítati ode dne, kdy bylo veřejně vyhlášeno usnesení, jímž bylo vyrovnací řízení zastaveno.

Ustanovení prvního odstavce § 13 konk. řádu se netýká daňových pohledávek.

(Rozh. ze dne 29. března 1934, R I 271/34.)

V konkursu Isidora F-a byla exekučně prodána zvláštní podstata za 137.000 Kč. Rozvrhuje nejvyšší podání nepřikázal s o u d p r v é s t o - l i c e správci konkursní podstaty Dr. F-ovi ani správci zvláštní podstaty Janu G-ovi konkursním soudem přisouzené částky z hotových výloh a z daně z obratu ani útraty exekučního řízení ani nepřikázal bernímu úřadu daň výdělkovou, za to však přikázal knihovním věřitelům spolku G., firmě D. a společnosti Š. knihovní pohledávky. R e k u r s n í s o u d vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele (správce konkursní podstaty) a rekursu správce zvláštní podstaty a přikázal v přednostním pořadí pohledávky správce konkursní podstaty, správce zvláštní podstaty a berního úřadu na dani výdělkové, pozemkové a činžovní, v knihovním pořadí spolku G. 89.900 Kč, čsl. státu na pohledávku z výkazu nedoplatku 9.772 Kč a zbytek nejvyššího podání konkursní podstatě. D ů v o d y: Správce konkursní podstaty podal rekurs proto, že mu nebyly přikázány částky konkursním soudem přisouzené z hotových výloh a daně z obratu 1.869 Kč 35 h a 201 Kč 50 h ani útraty exekučního řízení a že bernímu úřadu na dani výdělkové 1.632 Kč 50 h a firmám D. a společnosti Š. byly přikázány částky 17.711 Kč 15 h a 21.774 Kč 90 h. Jan G. stěžuje si proto, že mu nebyly přikázány přisouzené hotové výlohy 107 Kč 20 h. Podle toho směřují rekursní návrhy ke zrušení nebo ke změně. Stížnostem jest vyhověti takto: Neprávem ne-

byly přikázány oběma rekurentům hotové výlohy, jelikož dotyčná usnesení konkursního soudu jsou právoplatná a výlohy postihnou zvláštní podstatu. Totéž platí o dani z obrátu. Ale i žádané exekuční útraty bylo přikázati, jelikož správa podstaty má postavení vymáhající strany (§ 121 konk. ř.) a konkursní komisař tyto útraty vyhradil exekučnímu řízení. Rekurs správce podstaty je dále odůvodněn v tom, že hypotekárním věřitelům firmám D. a společnosti Š. nelze přikázati nic. Podle připojeného výpisu z knih pozemkových došly návrhy na vklad zástavního práva dne 21. prosince 1931, pokud se týče 16. ledna 1932. Ale vyrovnací řízení o jmění Isidora F-a bylo zahájeno dne 18. ledna 1932 a dne 19. ledna 1932 vyhlášeno, zastavení tohoto vyrovnacího řízení bylo dne 25. dubna 1932 vyhlášeno, návrh na prohlášení konkursu podán dne 7. května 1932. Podle § 2 konk. ř. trvají právní účinky zahájení vyrovnacího řízení až do prohlášení konkursu, poněvadž konkurs do patnácti dnů po zastavení vyrovnacího řízení (§ 65 vyr. ř., § 2 konk. ř.) byl prohlášen, takže podle § 14 vyr. ř. práva na oddělené uspokojení, která věřitelé firmy D. a společnost Š. nabyli exekucí v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení zahájením vyrovnacího řízení zanikla. Naproti tomu postrádá rekurs vymáhající strany oprávnění, pokud napadá přikázání daně výdělkové 1.632 Kč 50 h ve výsadním pořadí. Rekurs doznává, že Isidor F. v poslední době získal si hlavně výdělek z dopravy nákladním automobilem, sdělení berní správy v L. potvrzuje, že daň výdělková předepsána byla z provozování autodopravy. Konečně dokazuje odhadní protokol, že nemovitost má také garáž, takže veškeré podmínky přednostního pořadí přikázané daně výdělkové jsou splněny. První soud však přehlédl, že pod pol. C 19 je zaznamenáno zástavní právo čsl. státu pro daňovou pohledávku 9.772 Kč, jemuž podle dvorních dekretů ze dne 18. září 1786 čís. 577 a ze dne 24. října 1806 čís. 789 sb. z. s. spravení pořadem práva civilního není třeba. Toto zástavní právo zahájením vyrovnacího řízení a konkursu podle §§ 14, 26 čís. 3 vyr. ř., § 13 konk. ř. není dotčeno, takže jest přikázati částku 9.972 Kč čsl. státu (§ 216 čís. 4 ex. ř.) a zbývající hyperocha per 25.372 Kč 75 h připadá konkursní podstatě.

Nejvyšší soud nevyhověl ani dovolacímu rekursu správce konkursní podstaty ani dovolacímu rekursu firmy D.

D ů v o d y:

K dovolacímu rekursu hypotekární věitelky firmy D. Neodůvodněna je výtká dovolací rekurentky, že správce konkursní podstaty nebyl oprávněn k rekursu proti rozvrhovému usnesení. Vždyť šlo o soudní dražbu nemovitosti úpadcovy povolenou konkursním soudem, při které správci podstaty přísluší postavení vymáhajícího věitele a má při prodeji a rozvrhu výtěžku exekučním soudem býti šetřeno předpisů exekučního řádu (§ 121 odst. (2) a (3) konk. řádu). Konkursní správce je tedy účastníkem tohoto řízení a jako takový k rekursu oprávněn (§ 65 ex. ř.). Lichá jest výtká, že konkursní správce nebyl oprávněn jménem zvláštního správce Jana G-a vznášeti odpor a re-

kurs, neboť dr. F. nevystupoval tu jako konkursní správce, nýbrž jako advokát plnou mocí jmenovaného věřitele vykázaný. Dovolací rekurs není ani ve věci samé odůvodněn. Z vyrovnacích spisů je zjevno, že o jmění Isidora F-a bylo usnesením ze dne 18. ledna 1932 zahájeno vyrovnávací řízení, kteréž usnesením ze dne 12. dubna 1932 bylo zastaveno podle § 65 odst. (1) čís. 1 vyr. ř. Zastavovací usnesení bylo dne 25. dubna 1932 vyvěšeno na soudní desce. Podle spisů krajského soudu K 26/32 byl pak k návrhu Isidora F-a, podanému dne 7. května 1932, usnesením ze dne 10. května 1932 K 26/32-1 na jeho jmění prohlášen konkurs a toto usnesení téhož dne vyvěšeno na soudní desce krajského soudu. Rekursní soud tedy nepochybil, máje za to, že v tomto případě konkurs byl prohlášen na návrh podaný do patnácti dnů po zastavení vyrovnacího řízení, neboť patnáctidenní lhůtu § 2 (2) konk. ř. jest počítati od veřejného vyhlášení usnesení, jímž bylo vyrovnací řízení zastaveno (sb. n. s. čís. 2313 a 2975), jakž patrně z ustanovení §§ 65 odst. (2) a 70 vyr. ř. a z § 190 konk. ř. Firma D. nabyla nuceného práva zástavního pro vykonatelnou pohledávku 14.245 Kč nepopřene 21. prosince 1931, tedy v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení. Toto právo na oddělené uspokojení zaniklo proto podle § 14 vyr. ř. zahájením vyrovnacího řízení a neoživilo znova, ježto — jak doloženo — byla tu zachována souvislost mezi zastavením vyrovnávacího řízení a prohlášením konkursu.

K dovolacímu rekursu konkursního správce. Konkursní správce brojí proti příkázání pohledávky čsl. státu (berní správě) ve výši 9.772 Kč, pro kterouž na vydražené nemovitosti na listu závad pod p. č. 19 bylo podle výkazu o nedoplatecích, ze dne 12. dubna 1932 právo zástavní zaznamenáno. Neopodstatněna je výtká stěžovatelova, že rekursní soud k této pohledávce neměl přihlížeti. Má-li dovolací rekurent za to, že čsl. stát pozbyl nároku na příkázání své knihovně zajištěné pohledávky z toho důvodu, že si proti příkázání předcházejících pohledávek firmy D. a společnosti Š. nestěžoval a že tedy nemůže těžiti z výsledku úspěšného rekursu proti těmto pohledávkám, ježto tento rekurs podal jiný oprávněný, t. j. v tomto případě konkursní správce, je na omylu, neboť částku úspěšným rekursem uvolněnou jest rozdělit znova podle knihovního stavu a exekučních spisů (§ 233 odstavec první a 234 odstavec druhý ex. ř.). Právem poukazuje rekursní soud k tomu, že jde o záznam pro daňovou pohledávku, jemuž podle dvorních dekretů ze dne 18. září 1786 čís. 577 a 24. října 1806 čís. 789 sb. z. s. spravení pořadem práva civilního není třeba. Jde dále o přednostní pohledávku ve smyslu § 26 čís. 3 vyr. ř. a proto tu neplatí předpis § 12 vyr. ř., podle něhož po zahájení vyrovnacího řízení nelze na dlužníkových věcech nabýti soudcovského práva zástavního. Ustanovení prvního odstavce § 13 konk. ř. se daňových pohledávek netýká, jak z posledního odstavce téhož paragrafu zjevno. Nelze schváliti názor stěžovatelův, že pod pojem veřejných dávek nespádají i daně. Opak vychází z materiálů k novému konk. řádu (viz důvodová zpráva tisk 253 senátu z roku 1930), v níž se praví: »Podle § 12 konk. ř. platí tato výjimka jedině ve prospěch veřejných dávek, t. j. zejména státních daní s přírůžkami, jiných veřejných dávek a poplatků.«